

Cognom il·lustre

En un dels nostres darrers números donàvem compte del pròxim enllaç matrimonial del jove enginyer agrònom En Josep Gesa i Canyelles, de Cardedeu, amb la distingida senyoreta Rosa Pifer- rer i Campmany.

El nostre corresponsal a la veïna vila, En Pau Fort, ens facilita les següents dades referents a la família de la núvia, que creiem d'interès la seva publicació.

L'ésser el cognom Pifererrer tan conegut a casa nostra, fa que volguem fer ressaltar, encara que humilment, la vàlua de la seva ascendència, senzillament il·lustre.

Són ascendents de la senyoreta Pifer- rrrer, el gran compositor Nicolau Manent i el celebrat autor Narcís Campmany, que ambdós brillaren en el segle passat com estels de primera magnitud dintre els seus respectius arts.

El primer guanyà els primers lloers amb la composició de música religiosa i més avant els obtingué indistintament entre la música sacra i el teatre, essent considerat el creador de la sarçuela catalana. Va compondre 25 misses, 4 Stabat Mater i altres cants litúrgics, entre els que cal destacar una Salve que fou anomenada de Villalba perquè, segons sembla, la va compondre durant una de les temporades que passà a la masia de dit nom, a Cardedeu.

Estrenà amb gran èxit, en el Liceu de Barcelona, la sarçuela «La tapada del Retiro» i l'òpera «Gualterio di Monsonis» i entre les seves moltes produccions obtingueren el favor del públic: «Lo pou de la veritat»; «Lo cant de la Marsellesa»; «Lo rellotge del Montseny»; «De la terra al sol»; etc. També són obres seves els balls d'espectacle: «El carnaval de Venècia»; «La perla de Oriente» i «La contrabandista de rumbo», que fou representada amb èxit formidable a Londres per espai de cinc mesos, diàriament. Es dedicà també, encara que no en tanta escala, a les composicions corals i és filla de la seva fecunda inspiració «La Euterpense», que dedicà al gran mestre Anselm Clavé.

Buscaren la seva col·laboració els més grans autors de la seva època: Victor Balaguer, Camprodón, Frederic Soler, Josep Zorrilla, Narcís Campmany, Vidal i Valenciano, Conrad Colomer, Feliu i Codina, etc.

De Campmany i Pahissa, són les excel·lents obres, entre moltes altres, «Pensa mal i no erraràs»; «La copa del dolor» «Un vagó»; «Els tres tombs»; «Tres i la Maria sola», «De la terra al sol» «A pel i a repel»; «¡¡Dorm!!»; «Lo rellotge del Montseny», etc.

En avançar la felicitació als futurs esposos, ens ha plagut recordar l'obra dels dos catalans il·lustres, de la família amb la qual va a vincular-se una família vallesana tan coneguda i estimada com és la família Gesa de Cardedeu.

Xocolates REGINA

Demaneu Xocolata-Torró

Exquisit: El millor per a menjar crú

LA «FLOR NATURAL» DELS JOCS FLORALS DE BARCELONA

Mimosa flor de Febrer

Lema: Groc fi, d'or vell

Mimosa, flor de febrer,
borrissol d'or de casulla,
que arribes quan l'ametller
silenciosament s'esfulla.

Mimosa, flor de febrer,
d'un groc de noia malalta
que saps que el bon temps que ve
no t'ha de besar la galta.

Tu que duus el goig intern
que et puja per dins la soca
i el llavi fi de l'hivern
per tes branques l'esbadoca.

Tu que mires el voltant
i perquè no et trobis sola
contemples com va esclatant
alguna que altra viola.

Mimosa, tu que presums
d'havè estat la flor primera
i d'aguantar enlaire els llums
que encengué la Candelera.

Tu que les nits hivernals
t'estires i et desdelites
per haver els estels més alts
que se't tornen flors petites.

I, a voltes, has somniat,
voltada de boires blanques
que portes la immensitat
pengim-penjam per les branques.

Estarrufa un poc el cor,
tu que ets flor estarrufada,
dient que l'hivern s'ha mort
amb la darrera gebrada.

I digue'ns que el bes del sol
que les branques t'estremia
se t'ha tornat borri-ssol
florit de tanta alegria.

Mimosa, finor de gel
i besada tebiona
d'un sol de color de mel
que les branques t'acarona.

Encomana'ns la finor
i la teva polidesa
tu que, essent flor de fredor,
ets caliu i flama encesa.

Mimosa, flor de febrer,
que veus amb l'ànima eixuta
sota la flor d'ametller
una ametlla diminuta.

I et marceixes poc a poc
en veure que el mar s'acosta
i se't fon el color groc
com es fon l'or de la posta.

Mimosa, flor de febrer,
que tens tan curta la vida
que, en pensà en el mes que ve,
t'esfulles esporuguida.

Si ens esfullessis del cor
l'hivern de gebre i boirina,
d'entre les flors del record
fores la flor més divina.

SALVADOR PERARNAU

Fulles Dominicals

DXXXIII

Vertaderament vivim una època fantàstica, solament comparable a aquella de l'any mil de que tant i tant s'ha parlat en altres temps, per bé que avui estigui relegada a la categoria dels fòssils. L'any mil sigué, més que altra cosa, l'any del terror, però d'un terror més punyent i extraordinari que tots els de les revolucions subsegüents. Es tractava de la fidel món, pronosticada en l'Apocalipsi i refermada per tota la banda de nigromàntics i màgics que en aquell temps tenien embabiecades les masses, a les que no havia arribat encara el més lleu esplendor de la ciència ni de la filosofia. La proximitat de la mort era l'obsessió d'aquells éssers que sentien, gairebé les passes del seu aniquilament, acompassades i inexorables, damunt del món, però no d'una faisó hermètica, sinó amb tot l'acompanyament del trastorn apocalíptic, tan merevellósament descrit per Sant Joan. Pot ser (sens dubte era) la finalitat d'aquest aprofitament de la profecia pels teòlegs d'aquelles èpoques, era la de suscitar una reacció popular vers la sotmesa incondicional a les forces, diem-ne polítiques dominants l'any mil. Però el poble, ungit de la major bona fe, com sempre, es deixà terrorificar i escalabrat, petant de dents, enlairava els ulls al cel esperant l'aparició que li donés el respir de que el trànsit era superat. Les collites es podriren als camps, els graners es buidaren, les terres de conreu es convertiren en erms, les canalitzacions de l'aigua s'estroncaren i la peste i la fam s'ensenyoriren del món. A mig segle següent encara les gents parlaven de la fi del món; les gents que no podien desfer-se de que aquella grandiosa calamitat no hagués ocorregut. I és que llavors (avui apareix clar a través del prisma del temps) el poble, certa part de poble, es creia estigmatitzat per les profecies, vinguessin d'on vinguessin, digne dels grans esdeveniments, mal fossin les més horribles calamitats.

Avui, en un altre ordre d'idees, el món està posseït d'un vèrtig desesperant. L'any dos mil s'apropa! Tot és tenebra i esverament; Però manca nn Sant Joan que arribi a infiltrar a les consciències la certesa d'ud nou apocalipsi. Avui potser el poble lluita amb l'seperança de desfer-se d'aquest apocalipsi.

L'ALTRE

Es ven Piano

en immillorable estat

Raó, a la Impremta de LA GRALLA